

L'exposició *L'amistat infinita*, comissariada per **Glòria Bosch** i **Susanna Portell**, és un homenatge necessari a dos noms propis i a l'amistat infinita que creix, dia a dia, entre l'escultor-pedagog Àngel Ferrant (1891-1961) i el dinamitzador cultural **Xavier Vidal de Llobatera** (1894-1963). La correspondència entre ambdós personatges, entre novembre de 1946 fins al juny de 1961, dibuixa el discurs expositiu d'aquesta mostra enriquida amb un degoteig d'amistats i de complicitats culturals al costat d'actituds i projectes que són –en paraules de Ferrant– fruit de “la més repulsiva estètica i de la més típica intriga oficial”.

A gairebé seixanta anys de la mort de Ferrant i quaranta de la gran exposició antològica a la Fundació Miró de Barcelona, aquesta mostra pretén contribuir al coneixement de la seva vida i la seva obra amb una seqüència íntima de moments viscuts que obren finestres i aixequen vels a una època difícil. Ferrant havia residit a Barcelona com a professor (1920-1934) i va ser una peça clau en l'activitat cultural d'aleshores, amb una mirada particular que qüestiona de manera molt lúcida quin és el significat de la paraula “art” i com multiplicar la lectura d'una obra. La repercussió entre el seu alumnat –Eudald Serra, Ramon Marinel·lo i Jaume Sans– i la seva aportació a la renovació de l'escultura resulten fonamentals per entendre diversos conceptes desenvolupats per les següents generacions.

